

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.159/2024/7.

A felperes:

felperes

felperes címe

tartózkodási hely: tartózkodási hely

A felperes képviselője:

dr. Perák József ügyvéd

felperesi képviselő címe

Az alperes:

Váci Fegyház és Börtön

2600 Vác, Köztársaság út 62-64.

Az alperes képviselője:

Némethy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Némethy Barbara ügyvéd)

alperesi képviselő címe1

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 11.P.20.035/2023/12.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla – az ügy érdemét nem érintve – az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a jóhírnevét és becsületét, amikor azt állította, hogy a felperes 2009. augusztus 29-én nem dolgozott a munkahelyén, a cég Kft.-nél, hanem a zárkájában az ágyról esett le, és így sérült meg. Kérte annak megállapítását is, hogy az alperes a baleset kivizsgálásakor megsértette az egyenlő bánásmód követelményét azzal, hogy hátrányosan úgy tüntette fel, mint aki hazudott akkor, amikor azt állította, hogy a munkahelyén sérült meg. Annak megállapítását is kérte, hogy az alperes megsértette a testi épségét, életét és egészségét azzal, hogy jogellenes magatartásával megakadályozta a munkahelyi balesetének megfelelő egészségügyi ellátását, a rehabilitációjához szükséges orvosi ellátások finanszírozását és azt, hogy az orvosi, gyógytornászi ellátások fedezetére járadékban részesüljön. Kérte továbbá az alperes kötelezését 12.500.000 forint sérelemdíj, valamint ezután 2009. augusztus 29. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat megfizetésére.

[2] Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. év V. törvény (Ptk.) 2:43. § a), c) és d) pontjára, valamint a 2:52. § (1) bekezdésére alapította. Előadta, hogy az alperes valótlan tényt állított róla, amikor 2010. október 3-án a „jegyzőkönyv nem munkabalesetről” elnevezésű iratban azt szerepeltette, hogy ő az ágyról leesett, hátát fájalta, megütötte. 2010. október 4-én hozott határozatában pedig azt állapította meg, hogy a 2009. augusztus 29. napján elszenvedett baleset nem munkabaleset. Az alperes 2009. augusztus 29-től 2010. október 3-ig korlátozta a jogai érvényesítésében. Álláspontja szerint a munkahelyi baleset tényének megfelelő megállapítása után különböző társadalombiztosítási szolgáltatásokra lett volna jogosult, másrészt a munkáltatója köteles lett volna megtéríteni neki a társadalombiztosítási szolgáltatásokkal nem fedezett vagyoni és nem vagyoni kárát is. Az alperesi magatartás eredményeként ezektől a lehetőségektől elesett, 13 év 3 hónapig megfosztották elszenvedett sérelmei kompenzálásának lehetőségétől. Mindezen meghurcoltatásaiért 12.000.500 forint sérelemdíjat követelt.

[3] Az alperes érdemi ellenkérelmében az eljárás megszüntetését kérte a Pp 176. § (1) bekezdés c) és d) pontja és a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Érdemben is vitatta a felperes keresetét. Hivatkozott arra, hogy a Ptk. hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 54. §-ában foglaltak alapján a felperes keresetere a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) nem vagyoni kártérítési szabályait kell alkalmazni, sérelemdíj nem követelhető. Állította, hogy a felperes egyik megjelölt személyiségi jogát sem sértette meg.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította. Az alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét szintén elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 254.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a meg nem fizetett 750.000 forint illeték az állam terhén marad.

[5] Az alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmeit megalapozatlannak találta. Ismertette a jelen per eljárási előzményeit. Megállapította, hogy a felperes által sérelmezett alperesi cselekménysor a 2009. augusztus 29. napján bekövetkezett balesettel, illetve az alperes által 2010. október 3. napján kiállított jegyzőkönyvvel kapcsolatos, és a felperes keresetét is e tényekre alapítva terjesztette elő. Mivel mindkét időpont a Ptk. hatálybalépése előtti, így ezekre a tényekre és a személyiségi jogsértés jogkövetkezményeire a Ptké. 8. § (1), (2) bekezdése alapján nem a Ptk., hanem a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) rendelkezéseit kellett alkalmazni. Erre tekintettel a keresetet jogalap hiányában elutasította. Indokolásában kiemelte, hogy a felperes által megjelölt jog alapján kellett elbírálnia a kereseti kérelmet, a felperes pedig – a bíróság 12. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt tájékoztatás ellenére – a Ptk. alapján terjesztette elő a keresetét. Megjegyezte továbbá, hogy mind az rPtk. 324. § (1) bekezdése, mind a Ptk. 6:22. § (1) bekezdése által előírt ötéves elévülési határidő letelt, így a felperes által érvényesített joggal összefüggően a követelés elévült.

[6] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[7] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatala érdekében.

[8] Eljárási jogszabálysértésként egyrészt arra hivatkozott, hogy az előzményi eljárás részeként a Budapest Környéki Törvényszék 2019. október 9-én kelt 1.P.20.461/2018/19. számú eljárást megszüntető végzése ellehetetlenítette a kártérítési igényérvényesítését, ugyanis eredetileg az rPtk. alapján terjesztette elő keresetét, de a bíróság azért szüntette meg az eljárást, mert indokolása szerint a Ptk.-ban foglalt rendelkezéseket kell alkalmazni a jelen perben. Álláspontja szerint ezzel a tisztességes eljáráshoz való jogát megsértették, az ítélet így az ügy érdemére kiható orvosolhatatlan hibában szenved, ami az ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megismétlését teszi szükségessé a Pp. 379. §, 380. § c) pont, illetve 381. § alapján. Érvelése szerint az elsőfokú bíróságnak a 19. számú végzés hibáit ki kellett volna küszöbölnie, és fel kellett volna hívnia, hogy a kérelmét ismételten az elkövetéskor hatályban lévő rPtk. szabályai alapján terjessze elő. Sérelmezte ezért, hogy az elsőfokú bíróság nem hívta fel a figyelmét arra, hogy álláspontja szerint az ügyben az rPtk. szabályai alkalmazandók, csak arról nyilatkoztatta, hogy tartja-e magát az eredeti kérelméhez. Álláspontja szerint az elévülési idő nem telt el, többször élt kártérítési igénybejelentéssel az alperes felé.

[9] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[10] A fellebbezés nem alapos.

[11] A felperes fellebbezésében kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte. Az ítéltábla ezért felülbírálati jogkörét csak a Pp. 369. § (1) bekezdése alapján – az ítélet anyagi jogi felülbírálata nélkül – az eljárás szabályszerűségét vizsgálva gyakorolhatta. Azt vizsgálhatta, hogy a fellebbezésben megjelölt okokból van-e helye az ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 379. §, 380. § c) pont és a 381. § alapján. Nem foglalkozhatott az alkalmazandó jogszabály, az elévülés, a kártérítési igénybejelentések kérdéseivel.

[12] A felperes fellebbezése nem tartalmazott eljárás megszüntetési okot, az ítéltábla sem észlelt olyan körülményt, ami alapján az eljárást a Pp. 240. § (1) bekezdése alapján meg kellene szüntetni, ezért a Pp. 379. §-ra tekintettel az elsőfokú ítéletet nem lehetett hatályon kívül helyezni. Nincs helye az eljárás megszüntetésének, ha a fél olyan jogát kívánja érvényesíteni (sérelemdíj), amely az alkalmazandó jogszabály alapján nem illeti meg, vagy ha az alkalmazandó jogszabályt tévesen jelöli meg.

[13] A felperes fellebbezésében alaptalanul kérte a Pp. 380. § c) pontja alapján is az ítélet hatályon kívül helyezését is, mivel a fellebbezésében nem az ítélet formai hiányosságára hivatkozott, hanem eljárási cselekmények (tájékoztatás, felhívás) hiányát sérelmezte.

[14] Az elsőfokú bíróság nem követett el olyan lényeges, az ügy érdemi eldöntésére kiható eljárási szabálysértést sem, amelynek orvoslása a fellebbezési eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű, és ezért szükséges az elsőfokú eljárás részbeni vagy teljes megismétlése. Az ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 381. § alapján sem volt helye a fellebbezésben megjelölt okokból.

[15] A felperes fellebbezésében – tartalma szerint – egyrészt az alkalmazandó jogszabállyal (Ptk. vagy rPtk.) összefüggő bírósági jogszabály értelmezésről adott tájékoztatás hiányát sérelmezte. Ezzel az elsőfokú eljárás anyagi pervezetését [Pp. 237. § (1), (3), (4)] támadta. A Pp. 384. § (1) bekezdése alapján azonban az anyagi pervezetés esetleges hibája önmagában nem szolgálhat alapul az ítélet hatályon kívül helyezéséhez. Az anyagi pervezetés esetleges hiányossága a Pp. 369. § (4) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban a másodfokú bíróság szerint helyes anyagi pervezetés elvégzésével, szükséges tájékoztatás megadásával orvosolható. Ez okból tehát a hatályon kívül helyezési kérelem nem volt teljesíthető.

[16] Az ítéltábla utal arra is, hogy a Pp. 237. § (3) bekezdése alapján a bíróság nem az alkalmazandó jogszabály tartalmáról, hanem jogszabály értelmezéséről adhat tájékoztatást, és csak abban az esetben, ha mindkét féltől eltérően értelmezi a hivatkozott jogszabályi rendelkezést (Pp. 237. § (3) bekezdés a) pontja). A perbeli esetben az alperes vitatta, hogy a felperes által megjelölt jogszabályt kellene alkalmazni, a felek közötti jogvita az alkalmazandó jogszabályra kiterjedt, így a Pp. 237. § alapján ez okból sem kellett tájékoztatnia a bíróságnak a felperest arról, hogy az ügyben alkalmazható-e a Ptk. A tájékoztatás hiányát a felperes így alaptalanul sérelmezte. Az ítéltábla ezért csak megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság a 12. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt tájékoztatásával, az azt követő kérdésre is figyelemmel, egyértelművé tette a felperes számára, hogy megítélése szerint az ügyben nem az általa megjelölt jogszabályt kell alkalmazni.

[17] A jelen pert megelőző, régi Ptk. alapján előterjesztett kereset elbírálásának eljárási jogszabályszerűsége abban az eljárásban volt támadható. A korábbi, más érvényesített jog alapján megindított perben született végzés nem teszi a perbeli eljárást, illetve ítéletet jogszabálysértővé, a felperes ezzel összefüggően a tisztességes eljáráshoz való joga megsértésére is alaptalanul hivatkozott. A fellebbezése ebben a tekintetben iratellenes is: a hivatkozott végzés indokolása nem tartalmaz olyan megállapítást, miszerint a Ptk. lenne az irányadó a felek közötti – a 2010. októberi jegyzőkönyvet és határozatot érintő – jogvitában. Az eljárás megszüntetését sem azzal indokolta a korábbi perben eljáró bíróság, hogy a Ptk.-t kellene alkalmazni, hanem a megelőző eljárás hiányával (Pp. 176. § (1) bekezdés c) pont).

[18] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete a fellebbezésben foglalt okokból nem sértett eljárási jogszabályt, a felperes fellebbezése megalapozatlan volt. Az ítéltábla ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 382. § alapján – az ügy érdemét nem érintve – helybenhagyta.

[19] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján meg kellett fizetnie az alperes ügyvédi díjból álló másodfokú perköltségét, amelyet a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdései alapján a perbeli eljárási felülbírálat miatt szükséges munkamennyiséget figyelembe véve mérsékelten állapított meg 100.000 forintban áfával terhelten.

[20] Az ítéltábla a fellebbezési eljárási illetékről a felperes személyes költségmentességére tekintettel a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2024. szeptember 17.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.

bíró